

[Tinning]

fortælle, hvornår den høring forventes at slutte; det er da ikke så svært.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forhandling om redegørelse nr. R 6:

Ministeren for kulturelle anliggendes redegørelse af 3. december 1985 om informationsmulighederne for blinde, svagsynede og andre læsehændicappede.

(Redegørelsen anmeldt 3/12 85. Redegørelsen givet 3/12 85. Beslutning om forhandling 3/12 85).

Forhandling

Qvist Jørgensen (S):

Da vi den 29. marts sidste år havde en forhandling på foranledning af et SF-beslutningsforslag om forbedring af informationsmulighederne for blinde, svagsynede og andre læsehændicappede, gav vi fra socialdemokratiets side klare meldinger om, at vi fandt det helt på sin plads, at der nu sker nogle klare forbedringer på det område, som vi nu skal forhandle igen.

Vi meddelte dengang også, at vi fandt det lidt forunderligt, at det til trods for de forhold, at mediekommissionens indstilling foreligger, at biblioteksloven er på plads, at ophavsretsloven er overskuelig og ikke vil kunne være nogen væsentlig hindring osv., fortsat ikke er lykkedes at give de blinde, de hændicappede og svagsynede m.fl. bedre vilkår, end det faktisk er sket.

Det er så meget mere nedslående som, at man under debatten i marts 1985 kunne registrere en noget nær 100 pct.s tilslutning i hvert fald til de væsentlige punkter, nemlig at folketinget for det første meget gerne ser forslag til forbedringer og for det andet imødeiser ministerens redegørelse. Selv hr. Poulsgaard gav sin tilslutning, og jeg citerer fra Folketingstidende 1984-85, sp. 8266:

»... men vi ved i hvert fald, at vi ikke vil stille os afvisende over for forslaget; der ligger nogle rigtige tanker i det.«

Men hvad er så resultatet? Ja, vi har fået en 10 siders redegørelse, som jeg ærlig talt ikke har megen lyst til at karaktergive. Vi har fået et sammenskrevet materiale, der ikke

giver mange visioner fra sig, der ikke forholder sig til de fem hovedpunkter, der lå i SF's beslutningsforslag. Man finder ikke forslag, ideer eller stillingtagen til de mange henvendelser, der foreligger især fra brugerne, og det vil jeg gerne vende tilbage til lidt senere.

Man kan konstatere – og nu citerer jeg fra betænkningen »De læsehændicappede og bibliotekerne«, der udkom i 1979, fra s. 48:

»Behovet for lydbøger er stort, og den nuværende produktion og forsyning opfylder kun en yderst begrænset del af dette.«

Jeg synes ikke, ministerens redegørelse i særlig grad gør forsøg på at ændre den situation, der rådede i 1979, og som heller ikke er blevet nævneværdigt forbedret i de seks-syv år, der er gået.

Det kan vi ikke rigtig være bekendt. Vi ved, at ca. 2 promille af den danske befolkning bliver blinde. Vi ved, at mange – specielt de senblinde – med hjælp, f.eks. gennem bedre adgang til lydbøger osv., har en betydelig bedre mulighed for at bevare et liv, der ligger nærmere, ja, måske tæt op ad det såkaldt normale liv for seende. Vi ved, at trykt materiale overført til andet medium, typisk lyd, kun eksisterer i et så beskedent omfang, at procentandelen af det samlede udbud kan beskrives i encifrede tal. Realiteten er vist, at vi er nede på 3, måske 4 pct., og det kan vi ikke være bekendt. Der synes endda at være en tendens til, at forholdet bliver mere skævt.

Ministeren siger selv i sin redegørelse:

»Den nuværende produktion af lydbøger er ikke tilstrækkelig stor til at dække behovet.«

Lidt senere må ministeren endda meddele, at der på det sidste har været en vis stagnation, underforstået i produktionen af lydbøger hos bibliotekscentralen, hos forlagene osv. Det er uantageligt, at man i Danmark fra officiel side kun har formået at producere 12.500 lydbogstitler, og at man kun kan producere 1.542, jeg formoder nye titler, i 1984.

Af redegørelsen kan forstås, at kulturministeren ikke har nogen tiltro til, at udgivelser i punktskrift hverken i produktionsleddet eller i distribueringen kan placeres andetsteds end dér, hvor det er placeret. Det synes jeg umiddelbart lyder rigtigt, specielt vedrørende selve produktionen.

Derimod synes jeg, at hele spørgsmålet om tidsskrifter og artikler på lydbånd ikke får nogen særlig omtale i redegørelsen. Når man